

žednicí a zavražděným dítětem. Ze znění obou citovaných otázek, uvažují-li se ve své spojitosti, vyplývá jasně, že stěžovatelka nastrojila ještě v době před porodem M. V-ové prostředky v § 5 tr. z. uvedenými, aby M. V-ová, až se jí porod dostaví, při něm svoje vlastní dítě usmrtila, tedy, že stěžovatelce byl již tehdy znám budoucí příbuzenský poměr v pokolení sestupném mezi V-ovou a jejím dítětem, předmětem to vraždy. Aby zákonné znaky trestného činu byly do otázky pojety doslovem zákona, není podle judikatury třeba; stačí, kryjí-li se se zákonem podle smyslu a tomu tak v souzeném případě je.

Čís. 5215.

Súkromný žalobca môže podať opravný prostriedok v lehote, ktorú mal štátny zástupca drier jednavší.

(Rozh. zo dňa 6. februára 1935, Zm III 263/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti Z. S. a spol., obžalovaným zo zločinu klamstva, odmietol zmätočnú sťažnosť poškodenej strany ako náhradnej súkromnej obžalobkyne.

Dôvody :

Proti rozsudku vrchného súdu, ktorým bol potvrdený oslobodzujúci rozsudok prvostupňového súdu, podala poškodená zmätočnú sťažnosť na základe § 384, č. 9 a § 385, č. 1 a) tr. p. Najvyšší súd, preskúmajúc túto trestnú vec, zbadal toto:

Podľa obsahu spisov tejto trestnej veci proti sprostujúcejmu rozsudku prvostupňového súdu, ktorý bol vyhlásený 23. septembra 1932 v prítomnosti zástupcu poškodenej, verejný žalobca, ktorý zastupoval obžalobu, ohlásil odvolanie, ktoré však vyjadrením z 26. októbra 1933 vzal späť. O tomto vyjadrení upovedomil súd prvej stolice poškodenú s tým, že má právo ohlásiť odvolanie behom 3 dní. Dňa 7. novembra 1933 podala poškodená odvolanie, ktoré vrchný súd vybavil meritorne, potvrdzujúc rozsudok prvostupňového súdu. Z toho plynie, že vrchný súd považoval odvolanie poškodenej za podané v zákonnej lehote a preto bol názoru, že ho má vybaviť meritorne. Tento názor je však mylný.

§ 388 tr. p. v novom znení predpisuje, že odvolanie má byť ohlásené do 3 dní po vyhlásení rozsudku prvostupňového súdu, a bol-li rozsudok oznámený doručením (§ 329 tr. p.) do 3 dní po jeho doručení. Podľa ustanovenia 2. vety § 46 tr. p. v prípade, keď na miesto žalobcu, ktorý dosiaľ zastupoval obžalobu, vstúpi iný žalobca, platí pre nového žalobcu tá lehota, ktorú mal žalobca drier jednavší. Z toho plynie, že keď poškodená chcela podať odvolanie proti sprostujúcejmu rozsudku prvostupňového súdu, mala toto odvolanie ohlásiť v 3dňovej lehote od vyhlásenia rozsudku, totiž od 23. septembra 1932. To, že štátny zástupca ohlásil odvolanie, neprekážalo poškodenej ohlásiť odvolanie pre prípad, že by

odvolanie štátneho zástupcu bolo neskoršie zpät vzaté, a žiadať pre ten prípad o doručenie opisu rozsudku cieľom prevedenia odvolania. Takémuto postupu nie je na prekážku ustanovenie § 383, odst. III., bod 2 b) tr. p., lebo toto ustanovenie dotýka sa len účinnosti ohláseného oprávneného prostriedku a nie lehoty k jeho ohláseniu. Ponevác v tomto prípade poškodená v 3dňovej lehote od vyhlásenia rozsudku neohlásila odvolanie, bolo v zákonitej lehote oznámené len odvolanie štátneho zástupcu, ktoré však bolo neskoršie zpät vzaté. Upovedomenie poškodenej o zpätvzatí odvolania verejného žalobcu nemohlo pre poškodenú založiť novú lehotu ku podaniu odvolania, aj keď súd prvej stolice nesprávne dal poškodenej opačné poučenie. Odvolanie poškodenej, podané len 7. novembra 1933, bolo tedy opozdené a malo byť v smysle § 389 tr. p. už súdom prvej stolice odmietnuté. Keďže tento súd predložil toto odvolanie vrchnému súdu, bol tento povinný ho odmietnuť v zasadnutí senátu v smysle § 400, č. 3 a § 401, odst. 3 tr. p., po prípade ešte pri porade po prevedení odvolacieho pojednávania v smysle § 422 odst. 2 tr. p. Vrchný súd nebol však oprávnený učiniť opozdené odvolanie predmetom meritorného rozhodnutia. Keď však poškodená nemala už práva podaním odvolania prevziať zastúpenie obžaloby (§ 52, odst. 2 tr. p.), nemá práva podať zmätočnú sťažnosť proti rozsudku odvolacieho súdu. Preto bola jej zmätočná sťažnosť odmietnutá podľa 3. odst. § 434 tr. p. ako podaná neoprávnenou osobou.

Čís. 5216.

K naplnění skutkové podstaty vědomého zásahu do patentu nestačí sama skutečnost, že obžalovaný měl předmět chráněného vynálezu v držbě.

(Rozh. ze dne 6. února 1935, Zm IV 116/34.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj třetní věc proti Š. F., obžalovanému pro přečin podle § 97 pat. zák., na základě veřejného líčení zmateční stížnosti soukromého žalobce fy. B., a. s. z části odmítl, z části ji zamítl.

Důvody :

Soukromý žalobce napadá zmateční stížností rozsudek odvolacího soudu z důvodu věcné zmatečnosti podle bodu 1 a) § 385 tr. ř. námitkou, že odvolací soud se mýlil, zprostit obžalovaného obžaloby z důvodu, že nebyl dokázán vědomý zásah do patentního oprávnění soukromého žalobce, poněvadž po subjektivní stránce stačí i dolus eventualis. V tom směru uvádí stěžovatel v odůvodnění zmateční stížnosti, že obžalovaný podle spisů objednal u firmy H. v H. K. gumové podrážky, že za tím účelem dodal vlastní formy a zase je ihned oddisponoval, když byl firmou H. v listopadu 1931 upozorněn na patentní oprávnění soukromého žalobce; dále, že při domovní prohlídce vykonané dne 4. května 1932 bylo u obžalovaného nalezeno v jeho obchodních místnostech dvacet párů gumových podešví a asi 150 párů hotových bot s takovou podešví;